

τον νὰ δεχθῶ τοσοῦτον ὀλίγας, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Lanthoine, διότι θέλω ζημιωθῆ.

— Γασκόνος τις, ἀπολέσας τὸν ἵππον αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, ἐδημοσίευσεν ἐν ταῖς τριόδοις ὅτι εἰς τὸν δὲν ἀνεύρη αὐτὸν θέλει ἀναγκασθῆ νὰ μεταχειρισθῆ τὰ εἴδη αὐτῶν μέτρα, τὰ ὁποῖα μετεχειρισθῆ καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐν παραπλησίᾳ περιστάσει. Ὁ δὲ κλέψας τὸν ἵππον ἀπαίσιόν τι φοβηθεὶς καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἀνησυχῶν, ὅσω ἤγινε τὸ ἐπικείμενον κακὸν ἀπέδωκε τὸν ἵππον. Ὁ δὲ Γασκόνος χείρων λίαν ἔλεγεν ὅτι καλῶς ἐποίησεν ὁ ἀποδοῦς, καὶ ὅτι μεγάλως πύχαριστεῖτο μὴ ἀναγκασθεὶς νὰ μιμηθῆ τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρὸς, ὅπερ ἤθελε πράξει εἰς τὸν δὲν ἀνεύρισκε τὸν ἵππον. Ἐρωτηθεὶς δὲ τί ἐπραξεν ὁ πατήρ, « Ἀὐτὸς δὲ ἀποδοῦς! ἀπεκρίνατο. μὴ ἔχων πλέον εἰμὴ τὸ εὐρίππιον, ἔθηκεν αὐτὸ ἐπ' ὄμων καὶ ὑπέστρεψε πεζός. Ἦθελον πράξει καὶ γὰρ τὸ αὐτὸ εἰς τὸν δὲν μοὶ ἀπέδιδον τὸν ἵππον μου.

— Δικηγόρος ἀγορεύων ἐλάλει περὶ τοῦ Ἀνίθου καὶ ἐβράδυνε περὶ τὴν περιγραφὴν τῆς τῶν Ἀλπεων διαβάσεως. Δικηγόρε, εἶπε τότε ὁ πρόεδρος, ἐπίστευσον τὴν πορείαν τοῦ στρατοῦ.

— Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Βιρκελόνῃ συνεστιώμενός ποτε μετὰ τινος γαστριμάργου, μεγάλως ἐπῆνει τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ προτερήματα μικρᾶς φιάλης οἴνου τῆς Κωνσταντίας, κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος παρατεθείσης. Ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ αὐτῆς; ἠρώτησε τὸν συνδαιτόρα ὁ πρόξενος. — Τῆ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίνατο ὁ γαστριμάργος θωπεύων τὴν φιάλην, εὐρίσκω αὐτὴν λίαν μικρὰν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς.

— Γέρον ἀξιωματικὸς ἐζήτηε χάριν τινὰ παρὰ Ἀουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Ἐκπληκτὸς δὲ καὶ ὄλος τρέμων ἐνώπιον τοῦ βασιλέως: « Μεγαλειότατε, εἶπε, τοῦλάχιστον δὲν τρέμω οὕτως ἐνώπιον τῶν πολεμίων ὑμῶν. »

— Εὐπατριδῆς Νεαπολίτης τετράκις καὶ δεκάκις ἐμονομάχησεν ἵνα τὸν δάντην ἀνώτερον τοῦ Ἀριστοῦ ἀποδείξῃ. Πνέων δὲ τὰ λοιθία ἀνέκραξε γοερῶς: Καὶ ὁμοῦ οὐδέτερον ἀνέγων!

— Ἀουδοβίκος ὁ ΙΔ'. ἠρώτησέ ποτε σπουδάζων αὐλικὸν τινα, οὗ τὴν ἄμετρον ἐγίνωσκε φιλοδοξίαν, « Γινώσκετε τὴν Ἰσπανικὴν; — Οὐχί, μεγαλειότατε!

— Κρίμα. » Ὁ αὐλικὸς, νομίσας ὅτι μανθάνων ταχέως τὴν γλῶσσαν ταύτην ἤθελε διορισθῆ πρέσβυς, ἐπιμελησάμενος σφόδρα, ἐξέμαθεν αὐτὴν ἐν βραχεῖ. Παρουσιασθεὶς δὲ τότε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως: Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἔμαθον τὴν Ἰσπανικὴν. — Γινώσκετε αὐτὴν ἱκανῶς, ὥστε νὰ λαλήτε πρὸς Ἰσπανούς; — Ναί, Μεγαλειότατε! — Λοιπὸν συχαίρω ὑμῖν, διότι δύνασθε νὰ ἀναγνώσητε τὸ πρωτότυπον τοῦ Δὸν Κισώττου.

— Ὁ Δακὴλ Ὁκονέλλος ἐλάμβανε δι' ἐκάστου ταχυδρομείου μεγάλην δεσμίδα ἐπιστολῶν, παρ' ἀνθρώπων δι' αὐτὸν ἄλλο ἐπιθυμούντων ἀπάντησιν ἢ ἵνα ἔχωσιν αὐτόγραφον τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Μίαν τῶν ἡμερῶν θυμωθεὶς διότι ἔβλεπε τὰς πολυτιμωτέρας αὐτοῦ στιγμὰς ὑπὸ τοιαύτης ἀλλη-

λογραφίας καταναλισκομένης, ἀπάντησε πρὸς ἐν τῶν ὀχληρῶν τούτων: « Κύριε, γινώσκω ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο μοὶ ἐγράψατε ἢ ἵνα λάβητε ἐν μου αὐτόγραφον. Ἀλλὰ μάτην θέλετε ἐπιμείνει, διότι ἀπεράσιμα νὰ μὴ ἐκτελέσω ταύτην ὑμῶν τὴν ἐπιθυμίαν. » Τὸ γραμματίον τοῦτο ἀπέστειλε μισθῶς ἀναλογισάμενος ὅτι ὄντως παρεχώρησεν ὅ,τι εἶχεν ἀπορατίζει νὰ ἀρνηθῆ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

— 300 —

Τῆ Κυρία Τ.

Σελήνη ταξιδιάρικη

Ὅπου ἔψηλ' ἀρμονίαις,

Καὶ κέματα ὀλοφώτιστα

Τριγύρω σου σκορπίλλαις

Στάσου· ν' ἀκούσης ἡαυχή

Ἐρώτησι ἀπὸ μί.

Πῶς μου, γλυκιὰ Σελήνη μου,

Ποῦ νὰ ἔναι τ' ὄρομά σου,

Ποῦ νὰ τεριάξῃ ἀρμονικὰ

Σ' τὴν λαμπυρῆ ὠμορρογιά σου;

Στάσου, καὶ ὁδοῦ ἀπόκρισι,

Σ' τῆς ἔρημης λαλιά.

Σωπαίρεις εἰς τὰ λόγια μου

Ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά μου βγαίρου;

Κ' εἰς τ' ἄλλα ὑποῦ μέσα της

Ἀποθαμέρα μένου;

Στάσου καὶ λάβε τ' ὄρομα

Ἐκείνης π' ἀγαπῶ.

Ὁ φίλος τῆς Ν. Παρδώρας.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ 175.

Σελ. 159 στήλ. α. στίχ. 46, ἀντὶ κοχλάζον, γράφε καχλάζον. Ἐν δὲ τῇ σελ. 160 στήλ. β'. στίχ. 14, ἀντὶ εὐρε δὲ καὶ τὰ ὑδρεῖα πεφραγμένα, ἀνάγνωθι, εὐρε δὲ καὶ τὰ ὑδρεῖα ἐμπεφραγμένα πέτραις ἡλιβάτοις. Σελ. 154 στήλ. α. στίχ. 31, ἀντὶ καπνοθήκην γράφε καπνοδόκην.